

Melissa Moretti

Hullámverés

adamo books kiadó

Melissa Moretti
Hullámverés

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

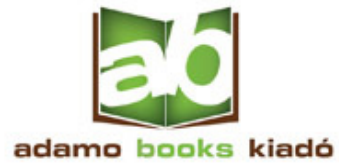
<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-147-0

TARTALOM

A vízen.....	4
Viharban.....	13
A mentés.....	25
Váratlan csapások.....	33
„Nem vagy egyedül!”.....	44
A tárgyalás.....	55
A kulisszák mögött.....	65
Veszélyben.....	74
Az utolsó roham.....	84

A vízen

- Hogy állunk a beszállással? – kérdezte Kira, közben az órára nézett. Tudta, hogy van még idő, de az embereknek látniuk kell, hogy kézben tartja a dolgokat, minden részletre rákérdez. Ez neki is jót tett, folyamatos tréningnek tekintette. Mert az is volt.

- Háromnegyedig megtelt – vágta rá a kormányos matróz, akinek most nem lévén dolga, a híd nyitott ajtajában állt, a part felőli oldalon. Onnan lelátott a rámpára, amelyen folyamatosan hajtottak be az autók. Ő számolta a forgalmat.

Agano, az első tiszt kukkantott ki rájuk. A férfi talán soha nem nevetett, mindig halálosan komoly arcot vágott, mint akinek megoldhatatlan gondja van. Aki első alkalommal találkozott vele, azt hitte, hogy gyászol valakit. Nehéz volt elhinni, hogy ilyennek született – csecsemőkora óta nem nevetett egy jóízűt. Talán azt hitte, robusztus testalkatához nem illik semmi lágyság? Az viszont biztos, hogy nincs nála jobb hajós az Öbölben. A kisujjában van minden, amit az ő pozíciójában tudni kell.

Kira a belső kamerákat nézte. A fekete-fehér, régimódi monitorok zavarták őt: már kétszer kérvényezte a cégnél, hogy cseréljék ki színesekre, azok élethű képet mutatnak – ha keresni kell valamit, autót, embert, már a színe vagy a ruházata alapján is közbeléphetnek, míg ezeken a monitorokon minden olyan egyformán szürke.

De Kira így is látta, hogy rendben mennek a dolgok. Az alsó és a felső fedélzetekre szépen behajtottak már a személykocsik. A legalsó, egyes szinten kétoldalt a kamionoknak és a buszoknak hagytak helyet, oda csak azok álltak be. Majd a végén, ha még várnak a parton személykocsik, de már nem látszik egyetlen odaigyekvő busz sem, akkor a sor végére beállhat még néhány autó, őket sem hagyják itt.

Kira megnézte az üzemanyagszint-jelzőt, a légnyomásmérőt, a szélirányjelzőt. A barométer nem süllyedt és nem emelkedett, vagyis beállt. Száraz, napos idő volt, bár az égen pár báránnyelű mutatkozott, de ez senkit sem zavart.

Lodran, a rakodótiszt szólta fel a rádión:

- Jelentem a hídnak, még hat perc.

Az óra szerint úgyis hét perc múlva lenne az indulás ideje, tudták ezt a parancsnoki hídon is. Kira a széles ablakon figyelt előre. Látta közeledni az *Alidát*, Wetzlar kapitány hajóját. Most fordult be a külső móló jelképes, régi őrtornya mellett. Annak tetején valaha régen minden éjjel tűz égett, az mutatta az utat az éjszaka érkező hajóknak. Ma már egész éjjel ki van világítva ez a kikötő, meg az Öböl öt másik nagyobb, és számos kisebb vitorláskikötője. A nagyokba járnak a komphajók.

Odalent a parton már a három utolsó személykocsi és egy busz hajtott fel a *Laura* acél rámpáján. Kira nyugodt volt: Lodran, a rakodótiszt tudja a dolgát. Úgy irányítja az autók felhajtását, hogy egyenletesen oszthassa meg a terhet a jobb és baloldal, a komp eleje és vége között. Ez csak az autókra vonatkozik; a gyalogos utasok úgyis kaotikusan szétszaladnak a fedélzeteken, amint a hajóra léptek. Senki és semmi nem fegyelmezi őket. Szerencsére lehetnek akár háromszázan is, a súlyuk mindig eloszlik, többé-kevésbé arányosan. Nekik is van két fedélzetük, az alsó teljesen zárt, a felső félig nyitott, van alul egy gyorsbűfé, afféle étkező, a negyedik szinten pedig egy kávézó. Alul egy pólyázó a kismamáknak, kis gyermekeknek játszó-szoba, mosdók, tévéterem, hely a poggyásznak. A kocsik között pedig szorítottak elég helyet harminc kerékpárnak is. Az Öböl körül sok a kerékpárút, némelyik felvezet a hegyekbe is, no, az nehezebb pálya – fiatalabb korában Kira is végighajtott némelyiken. Ma már nem tenné meg.

- Három perc – hallotta a jelentést. Kinézett a part felé. Otero fényei még nem gyúltak ki, de az alkonyat már ott volt a levegőben, szürkült minden: az alacsony hegyek, vagy ellenkező irányban

az Öböl fölött az égbolt. Sirálycsapat haladt lomha szárnycsapásokkal, a kikötő szélét érintve, barnás fejük megcsillant a nap visszatekintő sugaraitól, mielőtt szétszóródva letelepedtek egy-egy kikötőoszlopra. Mindegyik talált magának helyet, és attól a perctől kezdve az összes régi, szögletes faoszlop tetején fehér folt virított – egy-egy sirály.

Nem kellett utasítani a gépészt, tudta a dolgát. Alapjáraton indultak a gépek, az utasok talán még nem érezték, de a hajósok annál jobban: már járnak a gépek. A talpukon át jutott el a testükbe, hiszen az egész hajó érzi azt az apró rengést, minden fém alkatrész továbbítja mindenfelé. Még egy perc, és elindulnak. Kira a kormányosra nézett, aki megnyomott egy gombot maga előtt. Éles dudaszó harsant, kétszer egymás után.

Lodran utoljára szólt fel:

- Raktér végzett, bejárat zár.

Az irányítópulton két piros lámpa zöldre váltott. Vagyis nincs tovább, a beszállás-berakodás megszűnt, már gyalogosok sem jöhetnek fel. Hamarosan zöld lett a harmadik kis lámpa is, vagyis a kis oldalajtóé, ahol maguk a hajósok kiléphetnek volna. Most már ők sem: elfogyott az utolsó perc is. Kira a digitális órára pillantott: 19.00.

- Indulás – mondta röviden. A part felőli oldalon kilépett a hídra. Amely tényleg híd volt: balról jobbra végigmehetett rajta az egész komp fölött. Ha valamelyik végén a korláthoz állt, láthatta a hajó oldalát. Most a part felől nézte, amint a matrózok beszedik a köteleket, és ezzel megszűnt az utolsó kapcsolat is a szárazfölddel. Jól látta, hogy sebesen jön még egy autó a rakparton – mindig van, aki elkésik, kétségbeesetten dudál és jelez a fényszórókkal – hiába. Ahogyan lemaradt az a pár utas is, akik az imént még a parthoz simuló hajó bejáratát célozták meg, de elkéstek. Ugyan a *Laura* még csak öt-hat méterrel távolodott el, de az utasoknak be kellett látniuk: reménytelen a helyzetük. „Nem volt még olyan a történelemben, hogy egy komp visszajött volna egy elkéső utasért, akárki is legyen az!” – mondogatták a hajósok, már sok éve. És tényleg, egyikük sem emlékezett ilyesmire.

A *Laura* lassan távolodott szokásos kikötőhelyétől. A figyelő az orrban áll ilyenkor, kis rádióján jelzi, ha baj lenne. Innen a magasból és középről a kormányos nem lát egészen a hajó elé. Mindig lehetnek kalandkereső gyerekek, akik apró, valahol elkött, vagy maguk gyártotta lélekvesztőn merészkednek a kikötő vizébe, vagy beúsznak a tiltott területre. De most csönd volt az éterben: senki nem okoz bajt. Kira mégis csak akkor nyugodott meg, amikor a komp már maga mögött hagyta a kikötőt.

- Célállomás: Brissol – elég volt ennyit mondania. A kormányos matróz beütötte a város nevét a navigációs rendszerbe. Tulajdonképpen akár be is állíthatnák, mint a repülő a robotpilótát, hogy vigye, vezesse a hajót, amíg oda nem érnek. De az Öbölben túl nagy a forgalom, főleg ilyenkor, kora tavasztól késő őszig. Sok a vitorlás, a kisebb motorcsónak és a nagyobb jacht. Valakinek mindig figyelnie kell.

A folyó ezen a helyen kiszélesedett, hatalmas belső tavat alkotott ősidők óta. Ezt hívták Öbölnek. Nyugatról jött a folyó és keletre ment tovább. Igazából már senki sem tartotta folyónak, az Öböl inkább nagy tónak tűnt még az ottlakók számára is. Három nagyobb város is terpeszkedett az Öböl északi partján, amelyek egyben kikötők is. Ugyanígy a déli parton is van három város. A tavon négy komp teljesít szolgálatot, a déli part három kikötőjéből naponta többször mennek az északi part három kikötőjébe, felváltva. Kira is, ahogyan a *Laura* és a másik három hajó legénysége, a LUX hajózási vállalat alkalmazottai. Sötétkék háttér előtt arany betűkkel, és egy stilizált horgony társaságában látható ez a három betű minden komphajós egyenruháján is.

- Gépek tizenhaton! – mondta Kira, és akár az echo, a mélyből érkezett egy férfihang válaszképpen:
- Gépek tizenhaton.

Nem kell sietni, jelezte ezzel Kira. A hang az első tiszté volt. Agano most is a helyén állt, és Kira biztos volt benne, hogy rá mindig számíthat. Amilyen nagydarab férfi, olyannyira szilárd is. Korábban más hajókon dolgozott, három éve kerültek egymás mellé a *Laurán*. Jól megvannak. Nem sok szót váltanak, de bíznak egymásban. Legalábbis Kira remélte, így van.

Az asszony visszajött a hídról, a kormányosra nézett:

- Tizennyolc.

Elég volt ennyi, Agano ismételte, „tizennyolc”. Valamicskét gyorsítanak. Kira elsétált a terem másik végébe. Valaki akkor csukta be az ajtókat – az Öböl fölött már hűvösebb szellők jártak. Június van, elvileg nyár kezdete, de akadnak még hűvösebb esték, éjszakák, hajnalok. A *Laura* minden napszakban kint van a vízen, bár egy-egy kikötőben azért pihenhet a legénysége, kötelezően legalább tíz órát. De ez nem mindig esik éppen éjszakára.

A hátuk mögött még világos volt az ég, de előttük már elsötétült az Öböl. A messzeségben megjelentek az első kósza fények. Balról Irhill, tőle kicsit jobbra úti céljuk, Brissol. Már fel-felvillantak a világítótoronyok is. Irhillé négy másodperces szünetekkel két villanás, Brissolé három villanás, hat másodperc, két villanás. Akik az Öböl vizét járják évek óta, azok ezt kívülről fűjják. Kira is.

Jólesett érezni azt a finom remegést a talpa alatt. A motorok járnak, a hajó halad, távolodnak a parttól és közelednek a célkikötőhöz. Ez így normális, ennek így kell lennie. Ez az életük. Közben lassan beesteledik. Kirának nem kellett belepillantania a nagy általános Öböl-menetrendbe, hogy tudja: ebben a percben a társaság négy hajójából három éppen úton van. A negyedik, az *Alida*, Wetzlar kapitánnyal a parancsnoki hídon most állt be Oteróba, ott éjszakázik. A személyzet egy része kimehet a LUX által fenntartott szállásokra, vagy a hajón marad szolgálatban... Sokféle változat van, de Kirát most nem ez érdekelte. Éjszaka ritkán járnak a komphajók, éjfél és hajnali hét óra között általában egy sem. Valakik minden évben újra és újra kitalálják a „vetésforgót”, ahogyan a legénység nevezi: hogyan lehet négy hajóval hat kikötő között közlekedni minden áldott napon úgy, hogy a hat város mindegyikébe legalább naponta kétszer vagy háromszor eljusson egy-egy hajó? Nehezíti a feladatot – vagy könnyíti? – hogy a folyó északi és déli partjára mennek a hajók, sohasem a déli partról a délire, északi kikötőből egy másik északiba. Oda eljuthatnak az emberek autóval, busszal, kerékpárral is. De az Öböl két végén, keleten és nyugaton elég távol van az első híd, így sokan inkább kompra szállnak, akár kocsijukkal együtt. Nem is drága, és közben hajókiránduláson vannak, friss levegőt szívhatnak, szép tájat látnak, és haladás közben ehetnek-ihatnak, vagy ülhetnek kényelmesen egy kávézó teraszán, élvezve a kilátást. Nem is szólva azokról, akik egyik parton laknak, de a másikon dolgoznak. Egy biztos: januártól decemberig a négy hajó legénysége nem panaszkodhat, hogy ne lenne munkája. Néha több az utas, máskor kevesebb, de a hajók mindig járják az Öblöt.

Lassan besötétedett. Valahol előttük, nagyon messze látszottak a brissoli fények, meg a világítótorony villanásai. Néha kivilágított kisebb hajók húztak el szemben vagy keresztben, ezek Veltenbe vagy Irhillbe igyekeztek. Messziről láttak egy nagyobb hajót.

- A *Leila* – intett feléje Agano a maga szűkszavú módján. Kira tette hozzá:

- Irhillből megy Ramsundba.

Ez is elég nagy távolság, majdnem annyi, mint az övék Oteróból Brissolba. Másfél órát lesznek a vízen. A *Leila*, Formont kapitány hajója hamarosan eltűnt a távolban, bár még sokáig látták zöld és piros helyzetjelző lámpáit. Ezek világítottak a *Laurán* is. A kormányos matróz rendületlenül állt a helyén, előtte halványzöld fénnel világított a kis képernyőn a háromjegyű szám: az irány, Brissol. Lodran jött be az ajtón. A kapitányi hídon félhomály uralkodott, hogy a bent ülők jól lássák a kinti, hajón kívüli világot. A rakodótiszt vékony és nem is túl magas ember volt. Jó harmincas, aki bizonyára nem rakodóként akart megöregedni és nyugdíjba menni. De nem is tett túl sokat azért, hogy erről a kétes, voltaképpen harmadtiszt posztról előbbre kerülhessen. Fekete haja alól sötét szemek néztek a világba, általában jókedvű volt, nem csinált gondot magának az életből. Jól elvult így. Most is nagyon otthonosan viselkedett. Nyújtózott egy nagyot, majd valószínűleg ásított – a többiek csak egy elnyújtott, furcsa hangot hallottak – azután megjegyezte:

- Minden rendben.

Ami nem csak azt jelentette, hogy jelenleg nem történik a négy szinten semmi rendkívüli, rendben van két szint autó és két szint utas – de várhatóan nem lesz fennakadás a kiszállásnál sem.

Agano szokása szerint hallgatott.

Hamarosan ismét nyílt az ajtó, kicsit hűvös levegő is bejött a jövevényel. Berg, a másodtiszt olykor Aganóval felváltva irányította a hajót. Ha Kira szabadságon volt, ketten vették át a helyét. Most nem volt sok dolguk. Berg, mint személyzeti főnök fogadta a panaszosokat: nála jelentkezett bárki a legénységből, de a dolog fordítva is működött, ha egy utas tett panaszt valakire a hajó személyzetéből, az is Berg elé került. A férfi harminckilenc éves volt, nagyon erélyes és becsvágyó ember, de bajok nem voltak vele. Mióta Kira a *Laurán* szolgált, soha nem került szembe Berggel. A másodtiszt magas volt, a legmagasabb férfi a hajón, majdnem két méter. Bizonyára kosárlabdázott valaha. Hajózási főiskolát végzett, tudott navigálni, mint minden tiszt – akkor is, ha ilyesmire manapság már nincs szükség, a GPS és a többi helyzetjelző és kommunikációs eszköz korában. Nős volt, otthon három gyerek várta, ha hetente egyszer – nagyritkán kétszer – egy-egy napra sikerült elszabadulnia. A tisztek szabadságolása nem volt egyszerű ügy, és ezt a kapitánynak kellett megoldania saját hatáskörében.

- Egy nő összeveszett a negyedik szinten a kávézó pincérével, a vitába bekapcsolódott a férje is azzal, hogy ígérte: a vízbe dobja a felszolgálót. Hamar szóltak nekem, így most már rend van. Berg igyekezett mindent katonásan elintézni. Mint az imént. Röviden beszámolt róla, merthogy a kapitánynak mindenről tudnia kell, ami a hajón történik. A legkisebb, jelentéktelen incidensről is. Így tudja, mire számíthat, mi volt, mi van, és mi lehet a *Laurán*.

A többiek nem kommentálták.

Lodran hamarosan kiment, a többiek csöndben várakoztak. Így telt el harminc perc, mialatt egyre közeledtek Brissolhoz. Az óra 20.28-at mutatott, amikor már látótávolságba értek. Agano a rádióhoz lépett és a brissoli kikötő kapitányságát hívta:

- Brissol, itt a *Laura* komphajó.

- Itt Brissol kapitányság.

- Jó estét. Kérdem, rendben van-e a négyes móló? Érkezésünk hat perc múlva várható.

- Jó estét. Látjuk önöket, *Laura*. Négyes móló a komphajó fogadására készen áll.

Ezeket a mondatokat rögzítették hangfelvétellel is. Így kell lennie, mert ha a partot érés közben valami baleset történik, például a viszonylagos sötétben egy kisebb vízi jármű kerül a komp elé és a nagy jármű elgázolja, elsüllyeszti a kisebbet, vizsgálat és per lehet a dologból. A kikötőbeli biztonságért az ottani kapitányság felelős.

Ennyi elég is volt. Nem lesz baj, ha a helyükön vannak az alkalmazottak, akik majd elkapják a kompról a móló felé dobott „körtét”, és a hozzá kötözött vékony kötelet, amelynek másik végén az igazi nagy kikötőkötél-hurok található. Fontos, hogy összeszokottan dolgozzanak a hajó legénységével, így simán megy a kikötés, nem vesztegetnek el értékes perceket. Mert olyankor már az utasok mind lemennek az autós szintekre, be is ülnek páran. Amikor pedig megtorpant a komp a móló mellett, a türelmetlenebbek bekapcsolják a motort, mintha máris mehetnének! Lodran ilyenkor az illető úrvezetők szellemi képességeit emlegeti, meglehetősen negatív szövegösszefüggésben. Ha elhúzódik a kikötés, a két autós szinten meggyúlik a kipufogógáz, be kell kapcsolni az elszívókat. Fölösleges energiapazarlás ez, hiszen ha az autósok nyugodtan ülnének addig, míg megnyílik előttük a kijárat, nem lenne ez a cirkusz!

Agano is elment, Berg kiment a híd jobboldalára, onnan látta, hogyan közelednek a mólóhoz. Lodran akkor már a hajó orrában volt, neki is rádió a kezében. Kira és a kormányos matróz egyedül maradtak. A hídon megafonokból szólt a hangjuk:

- Kettesre lassíts... öt fokot jobbra.

- Elöl egy csónak... rendben, már elment.

- Mólótól távolság tíz méter. Közelíts.

Kira félszavakkal utasította a kormányost. Nagy rutinjuk volt, de az esti-éjszakai kikötés mindig kockázatos. Sokkal rosszabbak a látási viszonyok, mint nappal. Kira felelőssége nagyobb volt ilyenkor. Most úgy érezte: a két lába alatt a hajó egyszerre a munkahelye, félig az otthona, és valamilyen szinten a *barátja* is. Igen, a több ezer tonna fémhalmaz, amely a vízben úszva engedelmeskedik az ő akaratának, tulajdonképpen olyan, mint a barát. Számíthat rá, sokat vannak

együtt, nemegyszer talán mintha egymástól függene a létezésük is. És ez tényleg így van.

Öt perccel később a hajó a helyén volt. Oldalt kirepültek a kötelek, a hurkok az emberderék vastagságú vasoszlopokra találtak, messze hátul pedig egy-egy vaskampóba – most jobban ki kell kötni a hajót, hiszen itt maradnak éjszakára is. Amikor a befutó rádió-jelentésekből kiderült, hogy a *Laura* már a helyén van és rögzítették is a hajót, Kira utasította Lodrant, megkezdheti a kiszállítást. Aztán rádión jelentette a LUX.-központ ügyeletesének, hogy a *Laura* megérkezett Brissolba és ott fog éjszakázni, a menetrend szerint holnap reggel indul el ismét.

Ilyenkor az emberek nagyon türelmetlenek. Kira kiment a hídra, hogy előre nézzen. Brissol és a kikötő fényei ugyan egy kicsit elvakították, de a *Laura* saját fényeinél láthatta, mennyire igaz a tétel: beszálláskor bezzeg senki sem siet, az emberek lassan mozognak, még az autók is lustán kúsznak előre. De amikor megérkeznek! Mindenki szeretné egyszerre és rögtön és nagyon sebesen elhagyni a kompot. A gyalogosok tülekednek a kijáratnál, az autósok nehezen viselik el, hogy bár ők öt sorban állhatnak a szintjükön, a kapun egyszerre csak egy autó fér ki, és az irányító matróz, vagy olykor maga Lodran egy operaházi karmestert megszégyenítő integetéssel szólítja a kapu elé hol az egyik, hol a másik sort. Amikor kigördültek az autók, következnek a buszok és a kamionok, ezek kivonulása önmagában is eltart vagy tíz percig. Majdnem fél óra, míg minden idegen, azaz az összes utas elhagyja a hajót. Ezalatt ilyenkor, ha befejezik az aznapi munkát, már a legénység is a partra készülődik.

Kilenc óra előtt pár perccel végeztek. Két matróz sorban bejárta a szinteket, legalul kezdték: nem maradt potyautas, vagy alvó, esetleg bujkáló, otthonról szökött gyerek, hajléktalan, bárki? Kira is lement a negyedekre, ami a hídtól nem volt messze. A ma hajózó személyzet – a gyorsétterem szakácsai, pincérei, a kávézó kiszolgálói – lassan szedelőzködtek, zárták a boltot. Ahogyan a legénységnek, nekik is voltak kabinjaik a hajón. A tiszteknek nem kellett okvetlenül a fedélzeten maradniok, kivéve az ügyeleteset, aki egy másik „vetésforgó” szerint most éppen Agano, az elsőtiszt volt. A hajó nem maradhatott parancsnok nélkül akkor sem, ha egy kikötő látszólag biztos menedékében éjszakázott. „Mindig jöhet egy cunami!” – tréfáltak a matrózok. Cunami a nagy folyó kiöblösödésében? Ahhoz igencsak nagy földrengésnek kéne lennie!

De hát ez volt a rend. Egy hajó túl nagy érték ahhoz, hogy bárki is belopózhasson a fedélzetre, valahol tüzet rakjon, vagy kifossa a raktárt... Két matróz éjfél előtt, két másik éjféltől hajnalig járja a hajót, figyeli a kikötői mozgást. Ha baj van, azonnal ébresztik a tisztet.

Kira a kabinjában átöltözött. Levetette a fehér egyenruhát, amely talán most már nem áll neki olyan jól, mint tizenegy évvel korábban, amikor először felöltötte. Hát igen, akkor huszonkilenc volt. Három év a hajóisztiképző főiskolán, férj, egy gyerek, új munkahely, felelősség – sok volt ez akkor, mégis megbirkózott vele...

Önkéntelenül is odaállt a falitükör elé, bár az nem mutatta egész alakját. „Talán jobb is, nem vagyok már a régi, formás nő”, gondolta, de inkább csak önmagát piszkálva ezzel. Ha tárgyilagosan nézte végig magát, kénytelen volt megállapítani, hogy egyáltalán nem csúnya. Igaz, nem is egy világszépe, de ápolt, és igyekszik jól öltözni. Frizura, arc, öltözet, cipő – rendben. Negyvenévesen, elváltan, egy kamasz fiúval, aki bár az övé, mégsem él vele... „Szóval a sok megrázkódtatás ellenére nem vagyok még túlságosan viharvert”. Fehér blúz, farmernadrág, táska a vállán a pipere- és hálóholmikkal. Irány a város!

A két őrmatróz a móló felőli oldalon állt. Amikor meglátták Kirát, kihúzták magukat, és az egyik nyitotta az ajtót:

- Jó éjszakát, kapitány!

- Jó éjszakát, fiúk. Aztán jól vigyázzanak a hajónkra!

- Vigyázunk, asszonyom.

A móló betonján ment, csak egy pillanatig volt furcsa, hogy nem érez mozgást, nem rázkódik a talaj a talpa alatt a motoroktól. Hogy most egyetlen pillanat alatt ismét egy polgár lett, egy nő, aki az esti város utcáin megy hamarosan. Itt nem neki van a legnagyobb rangja, itt senki sem engedelmeskedne a parancsainak, egy a sok járókelő között. Egy sétáló, aki nőként viselkedik,

vagyis megnézi a kirakatokat, és még az is lehet, hogy megpihen rajta néhány férfi tekintete. Többre most nem vágyott. Elég fáradt volt, és nem ismert senkit Brissolban. Senkit, akinek akár csak megfordulna a fejében az ötlet, hogy udvaroljon egy civilben sétáló hajóskapitánynak. Ám ismert valaki mást, és éppen hozzá igyekezett.

Tudta, hogy várt vendég, hát nem sietett. Csak három utcát kellett mennie a kikötőtől. Mindenféle vidám emberek sétáltak, nevetgéltek. Fiatal pár csókolózott az egyik sarkon, mutatványosok szórakoztatták alkalmi nézőiket egy kisebb téren. Sokan szemlátomást bulira igyekeztek, hangos kiáltások szálltak a levegőben. Két étterem előtt pincérek álltak, fehér kabátjuk messzire virított. Vendégre vártak, sőt fogtak is, ha sikerült rávenni a sétálókat. Kirát is invitálták többször, de ő mosolyogva elhárította. Nem volt éhes. Nem erre volt éhes.

A harmadik sarkon befordult. Mielőtt belépett abba a házba, még körülnézett. Önkéntelen mozdulat volt. Szabad ember, ahhoz megy, akihez akar, és most nem dolgozik. Persze aki hajóskapitány, az civilben is az. Nem tehet meg akármit, nem mutatkozhat akárhol, akárkivel. No és a kapitány mobilja mindig legyen bekapcsolva, akkor is, ha éppen nincs a hajóján. Sőt, akkor feltétlenül. Hiszen a hajón bármikor történhet valami a kapitány távollétében is.

De Kira remélte, most semmi baj nem lesz. Lassan ment fel a másodikra. Furcsa érzés gyűlt belé. Ahogyan közeledett ahhoz a lakáshoz, úgy egyszerre vonzotta, de taszította is valami. Jó volt arrafelé menni, mert öröme várnak rá – így remélte. De azért voltak félelmei is. Valami talán még sincs rendben? Még délben telefonált Maximnak. Nem mondhatta, hogy „járnak”, ő és a férfi, de majdnem így volt. Ahányszor a *Laura* Brissolban éjszakázott, Kira annyiszor jött Maximhoz. Erre általában kéthetente került sor. Maxim ugyan valamivel fiatalabb nála, de ez egyiküket sem zavarja. Jó nekik együtt, mindketten élvezni szokták a dolgot. Kira itt lesz hajnalig, talán alszik is valamennyit, aztán vagy együtt mennek reggelizni, vagy Kira egyedül ejti útba valamelyik korán nyitó bisztrót. Jó nagy adag tejeskávés és két croissant, egy kakaós és egy lekváros – most is összefutott a szájában a nyál, amint erre gondolt. De előtte még másnak is örülhet majd, remélte.

Amikor bekopogott a 6-os lakás ajtaján, nem hallott semmit. Még egyszer kopogott, diszkrétan, a szomszédoknak nem kell hallaniuk. Akkor végre léptek közeledtek az ajtóhoz. Ám ezek nem Maxim léptei voltak, úgy sejtette Kira. És amikor az ajtó kinyílt, már meg is győződhetett, hogy jól sejtette.

Egy harminc körüli nő állt ott, a szeme haragosan villogott. Az arcán nem látszott semmi szívélyesség. Kirának elég volt megpillantani ezt az arcot, máris fordult volna vissza. De a nő félreállt, jelezve: lépjen be! Kira engedett a néma felszólításnak, de gyanúja és rossz előérzete nem múlt el. Nem érezte jól magát. Ez itt nem a *Laura* fedélzete, itt nem ő parancsol. Ráadásul azt sem tudta, mi a helyzet, ez kényelmetlen volt, veszélyeket rejtett. Annyit már sejtethetett, hogy ma éjjel aligha szeretkezhet Maximmal. Itt most valami más fog történni. Nem szerette a kellemetlen meglepetéseket.

- Jó estét – rebegte. Máskor nagyon határozott szokott lenni. Nem tudna egy hajót irányítani, ha megszeppenne egy váratlan helyzetben. De ez most itt más volt. Kira itt nem a saját terepén mozgott, ez óvatossá tette.

- Jó este van, mondhatom! – dühöngött a nő. Vörös haja volt, lábán túsarkú cipő, szűk ruhája talán fiatalabbnak akarta mutatni őt a valóságosnál. Minden divatos volt rajta, és talán az a pár ékszersz is valódi lehetett, nem bizsu. Csak ahogyan beszélt, az árulta el: nem a legjobb körökben foroghat. Körbeintett:

- Beengedett az a disznó, aztán kiugrott a folyosóra és még most is fut valahol! Mondja, maga a ma esti ügyfél?

- Tessék? Ügyfél? – Kira nem értette. A vörös hajú nő lenézően kezelte:

- Na, ne játssza meg magát! Mi a fenéért jött volna ide este tíz körül, ha nem azért, mert Maxim ma éjjelre jegyezte elő magát!

Kira már értette, és elszorult a torka. Sokkal halkabban válaszolt:

- Ez valami félreértés lesz. Nem jegyzett elő, és én nem azért jöttem... – elakadt. De hiszen ő éppen azért jött! Valami félelmetes dolog kezdett kirajzolódni a szeme előtt. Mi történik itt? A vöröshajú ekkor eléje állt, a szemébe nézett:

- Á, szóval maga az egyik ingyenes ügyfél! Amikor korábban megszorogattam azt a rohadt gazembert, elmondta, hogy nem mindenkivel pénzért fekszik le. Hogy van néhány olyan nő, akiket valamiért tisztel, és a szolgálataiért nem kér tőlük pénzt... Szóval maga az egyik? No hiszen..!

Az utolsó szavakban annyi megvetés és utálat rejlett, hogy Kira szavát most ez is elvette. Csak állt és nézett. Még mindig nehéz volt elhinnie, hogy ilyen helyzetbe került.

A nő látta Kira tekintetét, és ha nem is enyhült meg, de magyarázóan tette hozzá:

- Látom, maga még nem is érti, miféle alakkal hozta össze a sors... Maxim férfitprosti, ha nem sejtette volna! Nap mint nap együtt van nőekkel, legtöbbször persze magánál jóval idősebbekkel. Nem is kevés pénzt kap tőlük.

- És maga kicsodája Maximnak? – kérdezte Kira. Végre legyőzte torka görcsét, enyhült a szorítás. Nem szerette volna, ha egy szintre kerül a vörössel bármilyen értelemben. Már érett benne a vágy, hogy el innen, mielőbb. De ezt még meg kellett tudnia.

- Hát én vagyok a nője! Az igazi, az egyetlen! Akiről persze olykor megfeledkezik, pedig hát én hoztam fel őt erre a szintre. Egy bunkó paraszt volt, de értse szó szerint, száz kilométerre innen találtam egy koszos faluban, ahol még internet vagy kábeltévé sem volt. Ő huszonnyolc volt, én meg tizenkilenc. Mostanra én harminc lettem, ő meg majdnem negyven, az én pénzemből járt iskolákba, öltözött ki, tanult jó modort, és egyszer még egy pornófilmben is szerepelhetett. No, azt is én feküdtem ki neki... Most meg hetek óta nem reagál, nem telefonál, átjövök a tavon, hogy megtudjam, mi van vele, hát nem összepakolta a cuccait és elment?

Kira ekkor látta, hogy tényleg tárva-nyitva szekrényajtó, üresek a polcok, kihúzva a fiókok, egy kisebb képnek is csak a helye látszott a falon. Maxim elment? Ez megdöbbenetete:

- Ma délben este telefonon beszéltek meg a... találkozót... – mondta kissé elkeseredetten. A vöröshajút ezzel egy csöppet sem hatotta meg:

- „Megbeszéltük a találkozót..!” – utánozta Kirát gúnyosan – Maga mit vesztett? Egy éjszakát! De én, tudja, mit vesztettem? Az a gazember kifosztotta a bankszámlánkat is! Közös volt, évek óta gyűjtöttük bele a pénzt, soha nem vettünk ki, csak tettünk be... – a nő eddig volt kemény, most egy pillanat alatt elvesztette egész addigi tartását. Lehet, a nagy veszteség lényege csak most érte el a tudatát? Táskáját ledobta, ő maga egy fotelba rogyott. Arcát a két tenyerébe temette. Kira elérkezettnek látta az időt, hogy elmenjen. Ez már nem az ő tragédiája. Kicsit fáj, hogy Maxim őt is becsapta – de tényleg, mi az ő baja ehhez képest?

Halkan kiosont, behúzta maga után az ajtót. A folyosón szinte futott, hogy mielőbb eltávolodjon attól a lakástól, eleve attól a háztól, el még az utcából is! Csak akkor nyugodott meg, amikor kiért egy térre. Elemezte magában a történeteket. Ő tényleg azt hitte, hogy Maxim egy helyes fiú, aki nem kér szerelmet, nem akar okvetlenül Kirához tartozni, semmi kötelék, csak szex. Ez megfelelt Kirának is, főleg az utóbbi évben, már jóval a válásán túl. Sem a munkája, sem az akkori helyzete nem engedte, hogy tartósan lekösse magát egy férfi mellett. No és – valljuk be, tette hozzá most – nem is nagyon tülekedtek a férfiak, hogy társnak válasszák őt. Amikor a LUX-nál elterjedt, hogy az Öböl egyetlen női kapitánya elvált, vagyis férfinyelven szólva „szabad préda” lett, jó néhány hajótsiszt rástartolt. A legkitartóbb a *Magda* másodtisztje volt, aki Saltierrában lakott, míg Kira Oteróban. A két város között a távolság elvileg csak hatvan kilométer, de közben van a Folyó, így a másodtisztnek elég nagy kerülőt kellett tennie. Mégis, vagy két hónapig járt Kira nyakára, de hát nem tetszett az asszonynak, és különben is, még túl közel volt a válás, egyelőre nem akart semmiféle kapcsolatot. A másodtiszt végül megértette, és többé nem jött, de Kira ennek sem örült. Esténként, elalvás előtt álmodozott egy férfiről, aki nem az Öböl vízén él, nem tűnik el hosszú napokra vagy akár egy hétre is... Közben felfogta, hogy hiszen éppen ő az, aki ennyi időre tűnik el az otthonából. Szerette azt a kis házat a rózsabokrokkal, azzal a néhány fával, amiket szívesen nevezett „ősfának”, perszer nem voltak azok, és a kert sem egy ősfás park, mindössze ki lehet

tenni egy asztalt pár széssel, és a szomszéd a deszkapalánk mögött nem hallja, miről beszélnek az ott ülők. Kira szerény volt, vagy annak képzelte magát. Nem akart nagyobb házat, nagyobb kocsit, jó volt így. De azért egy férfi – most, másfél évvel a válás után – már jól jött volna.

Ami szex volt az életében a válás után, azt Maxim jelentette. Negyedórája megtudta, hogy prostituálthoz járt anélkül, hogy tudott volna róla. Bár, ha így utólag végiggondolta a dolgokat, hát Maxim viselkedésében tényleg akadtak különös dolgok. Soha nem beszélt arról, mi a szakmája, hol dolgozik, miből él. A lakás sterilnek látszott – Kira olykor érezte a fertőtlenítő szagát is. Mintha olyan takarítónő járt volna oda, akinek mániája a fertőtlenítés... Lehet, hogy tényleg ez volt a magyarázat, és az illető nem véletlenül jött naponta, és nem véletlenül fertőtlenítette a fürdőszobát, az ágyneműket...

Kira összerázkódott. „Negyvenéves koromra is ennyire naiv lennék?” A kérdésre nem jött válasz. Még csábította, hogy elmenjen egy kis szállodába. Vannak ilyenek a kikötő környékén. Felébreszteti magát fél hatkor, reggelizik, és hatra a hajón lesz. Indulás hat-huszonötökör Veltenbe, ami viszonylag rövid táv, alig több mint egy óra. Onnan Ramsund következik, kiteszik az utasok másik felét, akik innen Brissolból igyekeznek oda. Azután délben indulás vissza erre a partra, Irhillbe és Saltierrába. Este fél hatra már Oteróban lesznek, és letelik egy szolgálat, jön a tízórás pihenő. Egyetlen nap alatt az Öböl hat kikötője közül ötben fordulnak meg. Ezalatt a másik négy hajó is járja a maga útját. Minden kikötőbe naponta legalább háromszor fut be, és onnan ki egy-egy komp. Szép teljesítmény. Nem mondhatja senki, hogy a LUX nem törődik az utasok érdekeivel, kényelmével. De még Kira előtt volt az éjszaka. Végül mégis úgy döntött, nem megy szállodába. Visszamegy a hajóra, lefekszik a saját kabinjában. Annak ágya ugyan keskeny, kemény és kényelmetlen, de ma ki kell bírnia. Mintha valahol a lelke mélyén ezt a penitenciát szabta volna ki önmagának, büntetésül. Csak semmi kényelem. Egy szexmentes éjszaka jön, az eltervezett és várt hancúrozás helyett. Ráadásul valami azt súgta neki, hogy örülhet, mert ezt a csúnya és zavaros ügyet ilyen olcsón megúszta. Járhatott volna rosszabbul is!

„Ideje megkomolyodnom!”, korholta önmagát, amikor a kikötő felé menet már messziről megpillantotta a *Laura* jól ismert körvonalait. A hajó felső része a sötét égre rajzolódott, megnyugtatóan égtek rajta a lámpák, és miközben Kira feléje közeledett, olyan érzése volt, hogy hazamegy.

- Mi van a meteóval?

Kira hangja némi mozgást okozott a parancsnoki hídon. Agano a számítógéphez lépett, két mozdulattal előhívta az Öböl meteorológia szolgálatának honlapját. A homlokát ráncolta, nem tetszett neki, amit látott. Gyorsan kinyomtatta, és a kapitány elé tette. Éppen elhagyták Velten, nem volt még kilenc óra sem. Balra látszott a part, de furcsán: szürkén és homályosan. Egy pillantás a meteóra rögtön meg is világította a helyzetet.

- Erős délkeleti szél, talán hatos erősségű, ami viharossá is fokozódhat.

- Futó záporok is lehetnek.

- Vagy komolyabb eső.

Kira, az első és a másodtiszt lényegében csak ennyit beszéltek az időjárásról. Oda lyukadtak ki, ha ez nem is hangzott el, hogy ami készül, egyike lehet a szokásos nyári viharoknak. Minden hónapban van legalább két ilyen nap, és ha szerencséjük van a parti nyaralóknak, akkor ezek a napok egymástól messze vannak, legfeljebb egyetlen napra kényszerítik a vendégeket, a fürdőzőket arra, hogy szállásaikon maradjanak, vagy inkább felkeressenek egy múzeumot.

Agano komoly ábrázattal megnézte a meteót, aztán letette a vezénylő asztalra:

- Nem vészes.

Megszületett hát a döntés, és ezzel kapcsolatban már többet nem szólt. Kira a másodtisztre pillantott. Berg csak bólintott. Egyetértett Aganóval, de látva Kira várakozó tekintetét, ki is mondta:

- Nem vészes, csak pár fokkal téríthet el minket, de Ramsund előtt majd behozzuk.

Agano is bólintott. Kira bízott bennük. „Igazuk van – gondolta – ebből nagyobb baj nem lehet.”

Lodran lépett be az ajtón. A sovány férfi, mint mindig, most is megeresztett egy mosolyt:

- Félig vagyunk – jelentette, és mindnyájan értették: a kompra alig valaki szállt fel Veltenben, az utasok nagyobb része ott szállt ki, a másik része meg majd Ramsundban. Kira látta a sarokban álló monitorokon, hogy kevés autó áll a két alsó szinten, kamion is csak néhány, busz meg most egy sem.

A kormányos matróz beállt irányba, és a *Laura* sebesen szelte a mind nagyobb hullámokat. Az Öböl vize elsötétedett, ahogyan a fölötte lévő égbolt is. A déli part már nem volt olyan jól látható, mint akár aznap reggel. Az északi meg valamiféle furcsa, ezüstös-szürke homályba veszett, az ottani hegyek sem kéklettek már. Erősödött a szél. Bár a hajón nem mondta ki senki, mindnyájan tudták, hogy aznap vihar lesz. Talán nem is kicsi vihar.